

מ"ת 34177/12/16 - מדינת ישראל נגד עלאא עליאן, ראמי עליאן

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 34177-12-16 מדינת ישראל נ' עליאן(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 532825/2016

בפני	כבוד השופט סבין כהן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. עלאא עליאן (עציר) 2. ראמי עליאן (עציר)

החלטה

1. כנגד המשיבים הוגש כתב אישום, המייחס להם עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, למשיב 1 שתי כניסות ואילו למשיב 2 שלוש כניסות. כן מייחס כתב האישום למשיבים עבירה של התחזות לאדם אחר בכוונה להונות ושימוש במסמך מזויף, זאת לאחר שבחיפוש בבית, בו על פי החשד התגוררו השניים, נמצאו תעודות זהות מזויפות, כאשר ביחס למשיב 1, נטען, כי נעשה שימוש בתעודת הזיוף המזויפת לצרכי הזדהות בפני המעסיק במקום בו עבד בעסק "קפה קפה", באשדוד ואילו ביחס למשיב 2 נטען, כי השימוש בתעודה נעשה בעת שפונה לבית החולים ברזילי, לאחר שנפצע.

כן נחשדו המשיבים בכתב האישום בהחזקת רכוש כחשוד כגנוב, לאחר שבבית נמצאו תכשיטים וטלפונים. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

ראיות לכאורה:

2. ב"כ המשיב 1 הסכים לקיומן של ראיות לכאורה וטען לשחרורו של המשיב כנגד הפקדת ערבויות מתאימות.

3. ב"כ המשיב 2 הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירת הכניסה לישראל שלא כדין, אך טען, כי לא מתקיימות ראיות לכאורה ביחס לשאר העבירות.

3. ראשית, טען ב"כ המשיב, לעניין מגוריו בדירה שבה נמצא הרכוש החשוד כגנוב ובה נמצאו תעודות הזהות, כשעיקר הטענה נוגעת לכך, שאם המשיב לא התגורר בדירה, ממילא לא ניתן לטעון לגביו, כי הרכוש האמור נמצא ברשותו.

בתיק החקירה מצויות הודעותיהם של בנה של משכירת הדירה ואיש קשר מטעמו. השניים אישרו, כי הסכם

השכירות נערך אל מול המשיב מספר 1 (אשר גם עשה לצורך העניין שימוש בתעודת הזהות המזוייפת לצורך הזהות). השניים אישרו, כי המשיב לא נכח במועד חתימת הסכם השכירות, אלא נכח אדם אחר, אשר התגורר עם משיב 1.

אילן אזולאי ציין, כי המשיב עבר להתגורר בדירה מספר חודשים לאחר שהמשיב 1 עבר להתגורר בה ואף הציג לפני העד תעודת זהות ישראלית, לפיה הזהדה בשם יוסף.

במהלך עימות בין השניים, ציין מר אזולאי, כי המשיב "היה הולך וחוזר" וכשנשאל האם המשיב ישן בדירה ציין, "כן, פעם בשבוע, אולי".

כאשר נשאל אזולאי במהלך עימות עם משיב 1, עם מי נערך הסכם השכירות, ציין, כי זה נערך עם המשיב 1 ועם אדם אחר, העונה לשם "ראמי".

העד אבי זלבה ציין, כי אינו יכול לזהות בוודאות את המשיב 2, כמי שהתגורר בדירה ואף לא התעניין בשאלת זהותם של אלה שהתגוררו בדירה.

המשיב 1 עצמו ציין בתחילה, כי המשיב 2 מתגורר עמו, אך בהמשך חזר בו מטענתו זו.

4. הנני סבורה, נוכח העובדה שהמשיב מכחיש את שאלת מגוריו בדירה וציין, כי הגיע אליה כאורח ואילו אזולאי מאשר, כי המשיב 2 אינו מתגורר בדירה באופן קבוע, כי אכן חל כרסום של ממש בראיות בנוגע לשאלת מגוריו של המשיב 2 בדירה ומכאן חל כרסום בנוגע לשאלת החזקת הרכוש החשוד כגנוב.

5. ביחס לרכוש זה, בדירה נתפסו חמישה טלפונים ניידים, שלגבי שניים מהם ציינו המשיבים כי הם בבעלותם ובנוגע לשלושה אחרים, הכחישו קשר אליהם. לא נמצאו על הטלפונים טביעות אצבע של המשיב 2.

כן נתפסו תכשיטים, שביחס אליהם קיים מזכר, כי מדובר בתכשיטים חסרי ערך.

ב"כ המשיב טוען לפיכך, ביחס לטלפונים, כי כיום ניתן למצוא בכל בית טלפונים ישנים ואין כל אינדיקציה לכך שהטלפונים גנובים.

6. ייתכן והיה מקום לקבל את טענת ב"כ המשיב, אלא שהמשיבים לא ציינו כי מדובר בטלפונים ישנים, אלא הכחישו כל קשר אליהם ומכאן החשד, כי אמנם מדובר ברכוש החשוד כגנוב. יש לזכור גם, כי הטלפונים הוסלקו במקום בו נמצאו תעודות הזהות המזוייפות.

ואולם, כפי שצינתי מעלה, לאור הכרסום בשאלת מגורי המשיב בדירה, הרי שממילא חל כרסום בשאלת החזקת הרכוש.

7. אשר לתעודות הזהות, ב"כ המשיב 2 כופר בזיהוי של המשיב כמי שמצולם בתמונה. המשיב עצמו גם כפר בזיהויו.

אין ביד, נוכח איכות התמונה ליתן דעתי בעניין הזיהוי ואולם מצאתי מקום לציין בהקשר זה, ביחס לעבירת השימוש בתעודה, כי נחקר מי שהיה מעסיקו של אותו אדם אשר עשה שימוש בתעודה בעת שפונה לבית החולים ממקום העבודה, מר יצחק לאטי, אשר ציין, כי מי שפונה לבית החולים היה עובדו בשם ראמי. המעסיק לא זיהה את המשיב כמי שעבד אצלו ופונה לבית החולים, אם כי ציין שקיים דימיון בין השניים.

מר אזולאי ציין, כי מי שערך את הסכם השכירות יחד עם המשיב 1 היה אדם שלישי, שאף הוא התגורר עם השניים (ככל הנראה אחיהם) ואף הוא ציין, כי אותו אדם עונה לשם ראמי, ואילו המשיב עצמו הזדהה בשם יוסף (ואף הציג תעודה בשם זה). אותו אדם שעשה שימוש בתעודת הזהות, מסר בבית החולים את שמו של המשיב 1 כשמו של איש קשר, אחיו.

8. לאור האמור, הרי שהראיות בנוגע לשימוש שעשה המשיב 2 בתעודת הזהות חלשות, לאור עדותו של המעסיק ובשים לב לכך שבדירה התגורר אדם שלישי, שזהותו אינה ידועה, הרי שלא מן הנמנע, כי התעודה אמנם היתה בשימוש של אדם שלישי ולא בשימוש של המשיב 2.

אין בידי לקבוע, כי לא מתקיימות ראיות כלל בנוגע להחזקת התעודה, בשים לב לכך ששאלת בירור זהותו של המשיב כמי שצולם בתמונה טרם הוכרעה, אך אין ספק, כי בנוגע לעצם השימוש, התחזקו הראיות, כי השימוש נעשה על ידי אחר.

9. לאור האמור, יש לקבוע, כי אמנם עיקר הראיות ביחס למשיב 2 נוגעות לעצם שהייתו שלא כדין בתחומי מדינת ישראל ואילו ביחס לעבירות הנוספות, קיים כרסום משמעותי, כאשר הדבר רלוונטי, מכלל, גם לכניסתו של המשיב לישראל בעת שעל פי הנטען עשה שימוש בתעודת הזהות המזויפת.

עילות המעצר:

10. עילות המעצר הנוטעות ביחס למשיבים שניהם הינן מסוכנות וחשש להימלטות מהדין.

אין צורך להרחיב בעילת המסוכנות. המשיבים שניהם נעדרי עבר פלילי ולשניהם אישור כניסה לתחום התפר, כך שעל פניו, המסוכנות הנשקפת מהם, גם לשיטת גורמי הביטחון אינה גבוהה ואין כל אינדיקציה כי ביחס למשיבים שלפנינו, לבד מהמסוכנות הכללית הנשקפת ממי שהוא תושב שטחים ואינו תושב מדינת ישראל ושבשל אותה מסוכנות כללית, כניסתם של תושבי השטחים אינה מותרת באופן גורף.

11. אשר להימלטות מהדין, פסיקת בתי המשפט הכירה באפשרות להורות על שחרורם של תושבי שטחים, תוך קביעת תנאי שחרור שיש בהם כדי להבטיח התייצבותם של תושבי השטחים להמשך משפטם וריצוי עונשם. לרוב, וכפי שגם העידו המשיבים כאן, כניסתם של תושבי השטחים הינה לצרכי עבודה ובעל אינטרס כלכלי לפיכך ולכן, יש להבטיח, כי הימלטותם של המשיבים מאימת הדין לא תהיה כלכלית.

12. המשיבים הציעו בטוחה של שני אזרחים ישראליים, אשר מכירים אותם ויכולו לדאוג להתייצבותם למשפט וכן יוכלו ליתן ערובה כספית, להבטחת התייצבותם של המשיבים.

לא מצאתי כל דופי בערבים, בפרט כאשר מדובר בערבים, אשר יוכלו להגיע למקום מגורי המשיבים ולדאוג להבאתם להליך המשפטי.

13. בנסיבות העניין, מצאתי מקום לקבוע את טיב הערובה, תוך שאני לוקחת בחשבון, כי מדובר לגבי המשיב 1, כי בנוסף לשתי כניסות, מיוחסות לו גם עבירות של התחזות, שימוש במסמך מזויף והחזקת רכוש חשוד כגנוב ואילו ביחס למשיב 2 מתקיימות ראיות לכאורה בנוגע לשתי כניסות ואילו ביחס לשלישית וביחס לעבירות הנלוות, חל כרסום משמעותי בראיות.

14. אני מורה לפיכך על שחרורם של המשיבים בתנאים כדלקמן:

1. המשיבים יחתמו על התחייבות כספית בסכום של 20,000 ₪.
2. תחתמנה שתי ערבויות צד ג', בסכום של 15,000 ₪ כל אחת, על ידי הערבים (הערבויות תחתמנה בנפרד לכל אחד מהמשיבים). כתובתם של הערבים תשמש ככתובת להמצאת כתבי בי דין עבור המשיבים ובנוסף, יומצאו כתבי בי הדין למשיבים גם באמצעות באי כוחם (ב"כ משיב 2 נתן הסכמתו לכך).
3. המשיב 1 יפקיד ערבון כספי בסכום של 9,000 ₪ ואילו משיב 2 יפקיד ערבון כספי בסכום של 6,000 ₪.
4. המשיבים ישוחררו במעבר הגבול.
5. מובהר למשיבים, כי הערבויות נועדו להבטיח התייצבותם להמשך משפטם וריצוי העונש, ככל שיגזר וכן נועד להבטיח הימנעות מעבירות דומות.

החלטתי זו ת וקרא לצדדים על ידי חברתי, כב' השופטת חולתא.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשע"ז, 21 דצמבר 2016, בהעדר
הצדדים.